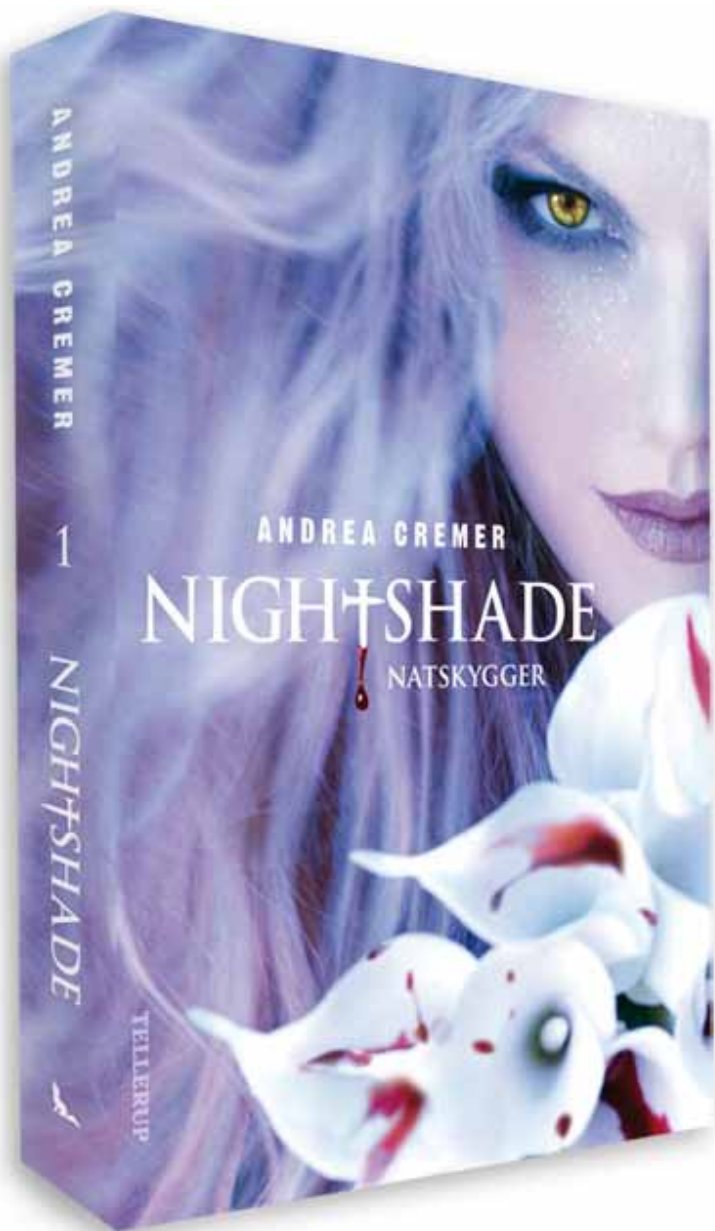

LÆS STARTEN AF ...

KAPITEL 1

Bjørnens brøl rungede i mit hoved. Dens varme ånde ramte mine næsebor, og min blodtørst blev stærkere. Jeg kunne høre drengens hivende vejrtrækning bag mig, og lyden fik mig til at bore klørne ned i jorden. Jeg snerrede igen ad bjørnen. Jeg ville ikke tillade at den kom hen til drengen.

Hvad fanden har jeg gang i?

Jeg kastede et hurtigt blik tilbage på drengen, og mit hjerte hamrede voldsomt. Hans højre hånd var presset mod de gabende sår på hans lår. Blodet strømmede ud mellem hans fingre. Det lavede mørke striber på bukserne. Hans flængede bluse kunne knap nok dække de dybe sår på hans overkrop, og en knurren steg op fra mit bryst.

Jeg krummede ryggen og spændte musklerne, parat til angreb. Bjørnen rejste sig op på bagbenene. Jeg stod ubevægelig.

Calla!

Bryns skrig gav genlyd i mit hoved. En slank, brun ulv kom styrtdende henne fra skoven og kastede sig mod bjørnens ubeskyttede flanke. Bjørnen vendte sig mod sin usynlige angriber og faldt ned på alle fire. Fråden stod om dens mund, men Bryn var hurtig som et lyn og undgik bjørnens udfald. Hver gang den langede ud efter hende med sine træstammetykke forben var

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

hun et splitsekund hurtigere end den og undgik dens slag. Så bed hun igen. Jeg udnyttede min fordel, sprang frem og flåede en luns af dens bagben. Bjørnen vendte sig mod mig. Dens øjne rullede i smerte.

Bryn og jeg cirklede rundt om det kæmpemæssige dyr. Jeg kunne smage bjørnens blod i min mund. Min krop spændtes. Bjørnens øjne fulgte os. Jeg kunne lugte dens tvivl og dens begyndende frygt. Jeg udstødte et kort, glammende bjæf og blottede mine hjørnetænder. Med et fnys vendte bjørnen sig og lunte ind i skoven.

I en sejrsvand løftede jeg snuden og udstødte et triumferende hyl mod den klare efterårshimmel. En stønnen bragte mig tilbage til virkeligheden. Drengen stirrede med vidtåbne øjne på mig. Jeg nærmede mig undrende. Jeg havde svigtet mine Herskere og brudt deres love på grund af ham.

Jeg sænkede hovedet og snusede. Blodet strømmede fra drengen ned på jorden, og den skarpe, metalliske lugt slørede min bevidsthed. Jeg bekæmpede trangen til at smage på det.

Calla? Jeg kiggede på Bryn.

Se at komme væk. Jeg blottede mine tænder mod den lille ulv. Hun lagde sig på maven på jorden foran mig. Så løftede hun snuden og slikkede mig på underkæben.

Hvad har du tænkt dig at gøre? Hun kiggede spørgende på mig og så bange ud.

Troede hun mon at jeg kun havde jaget bjørnen væk for selv at dræbe drengen?

Bryn, du kan ikke blive her. Gå. Nu!

Hun udstødte en klynkende lyd, men luskede så væk og krøb ind under nogle fyrretræer.

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

Jeg listede hen mod drengen. Mine ører vendte og drejede sig. Han stønnede tungt, og hans ansigt var fortrukket af smerte og rædsel. Bjørnens kløer havde revet dybe flånger i hans lår og bryst, og blodet flød stadig fra sårene. Jeg var klar over at det ikke ville stoppe af sig selv. Jeg udstødte en brummende lyd i ærgrelse over at menneskets krop er så svag.

Det var en dreng på min egen alder: sytten, måske atten år gammel. Gyldenbrunt hår lå vilt om hans ansigt. Sveden havde klæbet hårtjavser fast på hans pande og kinder. Han var slank og så stærk ud ... han var lige typen der kunne finde vej i denne del af bjergene, hvor stierne var stejle og nærmest utilgængelige.

Frygten lå som en tåge om ham og kildrede mig i næsen, men der var også noget andet ... duften af forår, spirende knopper og tøbrud. Det var en duft af håb. Muligheder. En svag og lokkende duft.

Jeg tog endnu et tøvende skridt over mod ham. Jeg var drevet af en trang til at gøre noget, men det ville betyde at jeg for anden gang ville bryde med Vogternes love, og denne gang ville det være langt alvorligere. Han forsøgte at komme væk, men stønnede højt af smerte og knækkede sammen. Mine øjne gled hen over hans ansigt. Hans markerede kæbe og de høje kindben fortrak sig i smerte, men alligevel var han smuk. Hans muskler trak sig sammen og slappedes og man anede hans styrke.

Jeg kan ikke lade ham dø.

Jeg skiftede skikkelse uden at tænke over det. Drengen spærrede øjnene op da den hvide ulv, der havde betragtet ham, ikke længere var et dyr, men en pige med gyldne øjne og hvidblondt hår. Jeg gik hen til ham og faldt på knæ ved siden af ham. Hele hans krop blev gennemrystet af kramper. Jeg skulle til at række ud efter ham, men tøvede da jeg mærkede mine ben ryste under

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

mig. Jeg havde aldrig været så bange før.

„Hvem er du?“ spurgte drengen hæst og stirrede på mig. Hans øjne var grågrønne som vissent mos, og jeg blev suget ind i dem et kort øjeblik.

Jeg skærpede hjørnetænderne, løftede overarmen mod mine læber, åbnede munden, og bed til jeg kunne smage blodet. Så rakte jeg armen frem mod ham.

„Drik. Det er det eneste der kan redde dig.“ Jeg talte sagte, men min stemme var fast.

Hans ben dirrede nu endnu kraftigere. Han rystede på hovedet.

„Du er nødt til det,“ snerrede jeg og viste ham hjørnetænderne der stadig var knivskarpe efter at have åbnet såret i min arm. Jeg håbede at mindet om min ulveskikkelse kunne skræmme ham til at adlyde. Men blikket i hans ansigt udtrykte ikke angst. Snarere nysgerrighed. Jeg fortrak ikke en mine, men kæmpede for at forholde mig rolig. Blodet løb ned ad min arm og faldt i purpurrøde dråber på den fugtige jord.

En ny bølge af smerte løb gennem hans krop. Jeg pressede min blødende overarm mod hans læber. Berøringen virkede som et elektrisk stød der sendte kuldegysninger gennem kroppen på mig og fik blodet til at dunke i mine tindinger. Den fremmede følelse gjorde mig forbløffet og bange på samme tid.

Han trak hovedet tilbage, men jeg tog et fast greb om hans nakke og holdt ham stille, mens mit blod flød ind i hans mund.

Han forsøgte at gøre modstand, men var for svag. Jeg holdt et smil tilbage. Til trods for at min krop opførte sig sært, vidste jeg at jeg var stærk nok til at kontrollere hans. Jeg skælvede da jeg mærkede hans hænder på min arm. Han trak vejret normalt igen.

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

En længsel dybt inde i mig fik mine fingre til at ryste. Jeg ønskede bare at stryge dem hen over sårene der var ved at læges. Lade dem glide hen over hans muskler og lære dem at kende.

Jeg bed mig i underlæben og bekæmpede fristelsen. *Hold op, Cal, du burde vide bedre. Det ligner dig ikke.*

Jeg løsnede min arm fra hans greb. En klynkende lyd af skuffelse undslap drengens strube, og jeg var i vildrede med hvordan jeg skulle bekæmpe min følelse af at have mistet noget, nu, da jeg ikke længere havde fysisk kontakt med ham. *Kom nu Cal. Find din styrke, brug den ulv du er.*

Med en advarende knurren rystede jeg på hovedet og rev et stykke stof af drengens ødelagte bluse for at binde det om mit eget sår. Hans grågrønne øjne fulgte hver en bevægelse.

Jeg kom på benene i en fart og var forbløffet over at se at også han rejste sig op. Han vaklede let. Jeg rynkede brynene og gik to skridt baglæns. Han betragtede først mine bevægelser og kiggede dernæst ned ad sit sønderrevne tøj. Hans fingre undersøgte nysgerrigt den flængede bluse. Da han løftede blikket og kiggede på mig, ramte en uventet bølge af svimmelhed mig. Hans læber skiltes let. Jeg kunne ikke lade være med at kigge på dem. De krummede sig spørgende – langt fra den angst, jeg havde forventet. Også hans blik udtrykte mange spørgsmål.

Jeg må væk herfra. „Du klarer den. Forsvind fra bjerget. Hold dig væk,“ sagde jeg og vendte mig om.

Det gav et sæt i mig da drengen tog fat i min skulder. Han så overrasket ud, men ikke det mindste bange. Det var ikke godt. Min hud brændte ved hans berøring. Jeg tøvede et sekund for længe mens jeg betragtede ham og indprentede mig hans ansigtsstræk. Så snerrede jeg og rystede hans hånd af mig.

„Vent,“ sagde han og gik et skridt nærmere.

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

Hvad kunne der ske ved at vente? Kunne jeg ikke bare sætte mit liv på pause og stjæle lidt mere tid for at smage på det der så længe havde været forbudt? Hvad kunne der ske ved det? Jeg ville aldrig se drengen igen. Hvad kunne der være galt i at dvæle lidt og finde ud af om han så ville forsøge at røre mig?

Hans duft røbede at vi tænkte på det samme. Hans hud emmede af adrenalin og moskus. Jeg havde ladet dette møde trække i langdrag; havde ladet det gå langt ud over grænsen for acceptabel opførsel. Fortrydelsen sved i mig, og jeg knyttede næverne. Mit blik gled vurderende op og ned ad hans krop, og jeg huskede følelsen af hans læber mod min hud. Han smilede tøvende.

Så er det nok.

Jeg gav ham et kraftigt knytnæveslag over kæben, og han sank sammen på jorden. Jeg bøjede mig ned, tog ham op i mine arme og kastede hans rygsæk over skulderen. En tung duft af grønne enge og dugvådt løv fyldte mig med en sær smerte og mindede mig om min korte flirt med det forbudte. Mørke skygger bredte sig op ad skråningen, men jeg kunne godt nå foden af bjerget inden tusmørket sankede sig.

Ved floden der markerede grænsen til det hellige sted, holdt en enlig ramponeret Ford Ranger parkeret. På græsskråningen stod sorte skilte med lysende, orange bogstaver: ADGANG FORBUDT FOR UVEDKOMMENDE. PRIVAT.

Pickuppen var ikke låst. Jeg flåede døren op og var nær ved at rive den af de rustne hængsler. Så slængede jeg den slappe skikkelse ind på førersædet. Hans hoved sank forover, og jeg fangede det skarpe omrids af en tatovering i hans nakke. Det forestillede et sælsomt, sort kors.

Ulovlig indtrængen. Modedyr. Heldigt at jeg opdagede noget jeg ikke kunne lide ved ham.

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

Jeg kylede hans rygsæk over på passagersædet og smækkede døren i. Bilens stel udstødte en knagende lyd. Jeg følte mig stadig skuffet da jeg skiftede til min ulveskikkelse og løb over mod skoven. Hans duft klæbede til mig. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre. Jeg snusede prøvende op i luften og standsede brat da jeg mærkede en anden duft, der mindede mig om mit forræderi.

Jeg ved, du er her. En snerren undslap mig.

Er du okay? Bryns bekymrede stemme gjorde mig bare endnu mere bange. Så var hun ved min side.

Jeg sagde, at du skulle forsvinde. Jeg blottede mine tænder, men kunne ikke nægte at jeg var lettet over at se hende.

Jeg ville ikke lade dig i stikken. Bryn holdt trit med mig. *Og du ved at jeg aldrig vil forråde dig.*

Jeg satte farten op. Skoven blev mørkere og mørkere. Jeg opgav mit forsøg på at løbe fra min frygt, skiftede skikkelse og snublede med hovedet ind i en træstamme. Barken kradsede mod min hud, men kunne ikke fjerne den summende lyd i mit hoved.

„Hvorfor reddede du ham?“ spurgte hun. „Mennesker betyder intet for os.“

Jeg stod med armene rundt om træstammen, men vendte ansigtet mod Bryn. Hun var ikke længere i sin ulveskikkelse, men stod med de spinkle hænder på hofterne. Hun kiggede undersøgende og afventende på mig.

Jeg blinkede, men kunne ikke stoppe den brændende fornemmelse. Et par uønskede tårer løb ned ad min kind.

Bryn så overrasket på mig. Jeg græd ellers aldrig. Ikke når nogen kunne se det.

Jeg vendte hovedet væk igen, men jeg kunne fornemme at hun fortsatte med at betragte mig uden at sige mere. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige til Bryn. Eller til mig selv.

KAPITEL 2

Jeg åbnede hoveddøren og stivnede i det samme. Der var fremmede. Der lugtede af gammelt pergament og årgangsvine. Altså måtte det være Lumine Natskygge. Hvorimod hendes vagter udsendte en uudholdelig lugt af kogende tjære og brændt hår.

„Calla Lily, min søde pige!“ lød Lumines honningsøde stemme.

Jeg krøb sammen og forsøgte at samle tankerne inden jeg gik ud i køkkenet med læberne presset tæt sammen. Det var nok at jeg kunne *lugte* vagterne; jeg ville ikke også have deres smag ind i munden.

Lumine sad rank og ubevægelig ved bordet over for flokkens nuværende alfa, min far, Stephen. Hendes chokoladebrune hår var samlet i en perfekt knude i nakken. Hun var klædt i en elfenbensfarvet spadseredragt og en knitrende, hvid skjorte, hvis høje krave gik op til hendes kindben. Hun var flankeret af to Genfærd der viste sig utydeligt som skygger lige bag hendes smalle skuldre.

Jeg sugede kinderne ind og bed i dem for ikke at komme til at blotte tænderne mod hendes vagter.

„Sæt dig dog ned, søde.“ Lumine pegede på stolen ved siden af min far.

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

Jeg trak stolen ud og satte mig yderst på kanten. Jeg havde svært ved at slappe af når Genfærdene var i rummet.

Vidste hun allerede besked? Vidste hun, at jeg havde overtrådt reglerne? Var hun kommet for at afsige min dødsdom?

„Nå, så er der kun lidt over en måned til,“ kurrede hun. „Du har udviklet dig til en smuk, ung pige. Glæder du dig til Foreningen?“

Jeg åndede ud uden at vide at jeg havde holdt vejret.

„Bestemt,“ sagde jeg.

Lumine satte fingerspidserne mod hinanden foran sit ansigt.

„Nå, javel, ja! Er det alt hvad du har at sige om din lovende fremtid?“

Min far udstødte en gøende latter. „Calla er ikke så romantisk anlagt som sin mor, Frue.“

Hans stemme lød fortrøstningsfuld, men han kiggede alligevel på mig. Jeg førte tungen hen over tænderne som var ved at blive skarpe i munden på mig.

„Nå, ikke,“ sagde hun og betragtede mig nøje.

Jeg lagde armene over kors.

„Stephen, du kunne godt have lært hende bedre manerer. Jeg forventer at mine alfahunner udfylder deres rolle med elegance.“

Elegance, åh, for helvede! Jeg er kriger, ikke en lille nuttet dukkebrud.

„Jeg troede ellers at du ville være glad for forbindelsen,“ sagde hun. „Du er en utrolig smuk alfa, og der har ikke tidligere i Ravnekoblet været en som Renier. Selv Reniers far, Emile, indrømmer det. Forbindelsen mellem Natskygger og Ravne lover godt for os alle. Du burde være taknemmelig over at få sådan en mage.“

Jeg bed tænderne sammen og kiggede på hende uden at blinke.

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

„Jeg respekterer Ren. Han er min ven, og vi skal nok finde ud af det.“

En ... slags ... ven. Ren kigger på mig som om jeg var en forbudten frugt. Og han ville ikke have noget imod at blive taget i at tage en bid. Selv om jeg havde været på vagt siden vores trolovelse, havde jeg ikke vidst at det ville være så besværligt at vogte min dyd. Ren var ikke typen der spillede efter reglerne. Han var lige præcis så tiltrækkende at jeg overvejede om det ville være farligt at give ham en smagsprøve.

„Finde ud af det?“ gentog Lumine. „Emile ville hade tanken om at du afviste hans arving.“ Hun trommede med fingrene på bordet.

Jeg kiggede ned i gulvet og forbandede den rødmen der bredte sig på mine kinder. *Hvad fanden har min mening med sagen at gøre? Jeg kan jo alligevel ikke gøre noget ved det.* I dette øjeblik hadede jeg hende.

Min far rømmede sig. „Kære Frue, denne forbindelse har været aftalt siden børnenes fødsel. Natskyggekoblet og Ravnekoblet er bundet af dette løfte. Ligesom min datter er bundet til Emiles søn.“

„Jeg har allerede sagt at det er okay,“ hviskede jeg. Min stemme havde en svag, knurrende lyd.

Så lød Lumines klingende latter, og jeg kiggede igen på Vogteren. Hun kastede et nedladende blik på mig, og jeg krympede mig forlegent. Jeg stirrede igen og havde svært ved at skjule min vrede.

„Nå, jamen så er der jo ikke mere at tale om.“ Hun vendte blikket mod min far. „Ceremonien må under ingen omstændigheder blive afbrudt eller aflyst.“

Hun rejste sig og rakte hånden frem mod min far, som førte

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

den let mod sine læber. Så vendte hun sig mod mig. Jeg tog modvilligt hendes pergamenttørre hånd i min og prøvede at lade være med at tænke på hvor meget jeg havde lyst til at bide hende.

„Alle betydningsfulde kvinder har elegance, min søde.“ Hun rørte mig let på kinden, men sørgede for at neglen kradsede lige nok til at jeg veg tilbage.

Det vendte sig i min mave.

Hendes stilethæle lød hårdt mod fliserne da hun gik ud af køkkenet. Genfærdene fulgte hende tæt, men uden en lyd, hvad der virkede endnu mere foruroligende end hendes skridts klikken. Jeg trak knæene op under mig og hvilede mit ansigt mod dem. Jeg holdt vejret til jeg hørte hoveddøren smække.

„Du er forfærdelig anspændt,“ sagde min far. „Skete der noget på patruljen?“

Jeg rystede på hovedet. „Du ved jeg hader Genfærd.“

„Det gør vi alle sammen.“

Jeg trak på skuldrene. „Hvorfor kom hun overhovedet?“

„For at tale om Foreningen.“

„Det er da løgn.“ Jeg rynkede panden. „Bare for at tale om Ren og mig?“

Min far gned sin pande. „Calla, det ville virkelig hjælpe hvis du holdt op med at tale om det, som om det bare drejer sig om en søndagsudflugt. Der står meget mere på spil end ‘Ren og dig’. Der har ikke været nogen Forening i årevis. Vogterne er nervøse.“

„Undskyld,“ sagde jeg uden at mene det.

„Du skal ikke undskylde. Du skal tage det alvorligt.“

Jeg rettede mig op på stolen.

„Emile kom i dag.“ Min far skar en grimasse.

„Hvad?!“ udbød jeg. „Hvorfor det?“

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

Jeg havde svært ved at forestille mig en normal samtale mellem min far og Emile Laroche, hans rivaliserende alfa.

„Af samme grund som Lumine,“ sagde han køligt.

Jeg skjulte ansigtet i hænderne. Mine kinder brændte igen.

„Calla?“

„Undskyld, far,“ sagde jeg og sank en klump. „Men Ren og jeg har det fint sammen. Vi er venner. Vi har længe vidst at vi skulle være mager. Jeg har ikke noget problem med det. Det ville overraske mig meget hvis Ren har. Men det ville være meget lettere hvis vi bare kunne få lov at være i fred. Jeg føler mig presset.“

Han trak på skuldrene. „Sådan er det at være alfa. Man er altid under pres.“

„Okay.“ Jeg sukkede og rejste mig. „Jeg har lektier.“

„Nå, men så godnat,“ sagde han stille.

„Godnat.“

„Og Calla?“

„Ja?“ Jeg standsede ved foden af trappen.

„Vær nu ikke for hård ved din mor.“

Jeg rynkede panden og fortsatte op ad trappen. Da jeg kom hen til døren ind til mit værelse kunne jeg ikke undertrykke en jamren. Der lå tøj overalt. På min seng, på gulvet og på natbordet.

„Det går ikke!“ Min mor pegede anklagende på mig.

„Mor, altså!“

Hun stod med en af mine yndlings-T-shirts i hånden.

„Har du overhovedet noget pænt tøj?“ sagde hun og holdt anklagende T-shirten hen imod mig i sin knyttede hånd.

„Og hvad mener du med *pænt*,“ gav jeg hende igen.

Jeg sank en klump og kiggede mig rundt for at se om der var noget af tøjet jeg især skulle beskytte. Jeg skyndte mig at sætte

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

mig oven på min gamle, sorte hættetrøje.

„Kniplinger? Silke? Kashmir?“ spurgte Naomi. „Har du overhovedet andet end cowboybukser og T-shirts?“

Hun krøllede yndlings-T-shirten sammen i hånden.

„Er du klar over at *Emile* har været her i dag?“ Hun kiggede undersøgende hen på stablen af tøj på sengen.

„Det sagde far,“ svarede jeg og prøvede at lyde rolig selv om jeg havde lyst til at skrike.

Jeg puttede enden af min fletning ind i munden og begyndte at tygge på den.

Min mor fik et stramt udtryk i ansigtet og lod T-shirten falde ned på gulvet. Så tog hun mine hænder væk fra håret, sukkede og satte sig ved siden af mig på sengen og hev elastikken ud af fletningen.

„Og så dit hår.“ Hun forsøgte at rede det ud med fingrene. „Jeg fatter ikke hvorfor du ikke lader det hænge løst.“

„Det er alt for kraftigt,“ sagde jeg. „Det irriterer mig.“

Hendes lange øreringe dinglede da hun rystede på hovedet. „Min smukke blomst. Du kan ikke blive ved med at skjule din skønhed. Du er voksen nu.“

Jeg fnyste irriteret og rullede over i den anden ende af sengen hvor hun ikke kunne nå mig.

„Jeg er ingen blomst.“ Jeg tog håret og tvang det om bag ørerne. Det var tungt og irriterede mig.

„Jo, du er, *Calla Lily*.“ Hun smilede. „Min smukke lilje.“

„Du ved at jeg hader det ‘Lily’, mor.“ Jeg begyndte at samle mit tøj op. „Det er ikke mig.“

„Jo, det er det faktisk.“ Det gav et gib i mig da jeg hørte den advarende tone i hendes stemme. „Du behøver ikke at lægge det tilbage i skabet.“

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

Jeg standsede midt i en bevægelse og lagde T-shirten fra mig på sengetæppet. Jeg skulle til at sige noget, men min mor løftede afværgende hånden.

„Det nye kobbel bliver dannet i næste måned. Du bliver alfa-hun.“

„Ja, det er jeg klar over.“ Jeg bekæmpede en heftig trang til at kaste beskidte sokker i hovedet på hende. „Det har jeg vidst, siden jeg var fem.“

„Og nu er det så på tide at du begynder at opføre dig som sådan,“ sagde hun. „Lumine er bekymret.“

„Ja, det er jeg også klar over. Elegance. Hun vil have elegance.“ Jeg forsøgte at lave sjov med det.

„Og Emile bekymrer sig for Renier,“ sagde hun.

„For *Ren*?“ udbød jeg og forsøgte at skjule det skingre tonefald.

Min mor tog en bh fra sengen. Den var lavet af hvid bomuld – som alle mine bh'er.

„Vi må tænke på forberedelserne. Har du overhovedet noget ordentligt undertøj?“

Jeg kunne mærke at jeg blev rød i kinderne igen. Jeg spekulerede på om den evindelige rødmen kunne give mig en permanent farveforandring i ansigtet.

„Jeg har ikke lyst til at tale om det.“

Hun lod som om hun ikke havde hørt mig og fortsatte mumlende med at sortere mit tøj i to bunker, som jeg gik ud fra var 'acceptabelt' og 'smides ud'.

„Ud over at være alfahan er han også den mest populære dreng i skolen. Eller det er i det mindste det jeg har hørt.“ Hendes stemme var takkefuld. „Jeg er sikker på at han er vant til at have en flok beundrende piger omkring sig. Når det bliver din

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

tur, må du være klar til at behage ham.“

Jeg havde en bitter smag i munden.

„Mor, jeg er alfahun!“ sagde jeg. „Ren har brug for en leder til koblet. Han ønsker at jeg er *kriger*, han er ikke ude efter en cheerleader.“

„Renier har brug for at du opfører dig som hans mage. Bare fordi du er kriger behøver det ikke at betyde at du ikke også kan være tiltrækkende.“ Hendes tonefald var skarpt, og det overraskede mig.

„Cal har ret, mor.“ Det var min lillebror. „Ren har ikke brug for en cheerleader. Han har ikke bestilt andet end at date dem de sidste 4 år. Han keder sig sikkert ad helvede til. Søs kan i det mindste holde ham til ilden.“

Jeg vendte mig om. Ansel stod i døråbningen og lænede sig op ad dørkarmen.

„Hjælp! Orkanen Naomi slår til igen og lægger alt øde.“

„Ansel,“ lød min mors skarpe stemme. „Jeg vil gerne være alene med Calla.“

„Undskyld, mor.“ Et smil bredte sig på hans ansigt. „Men Barrett og Sasha venter på dig nedenunder. Det er tid til natpatruljen.“

Min mor hævede øjenbrynene. „Nå, er klokken allerede så mange.“

Ansel trak på skuldrene og lige idet hun vendte sig om, vinkede han til mig. Jeg forsøgte at lade være med at smile.

„Calla, jeg mener det,“ sukkede min mor. „Jeg lægger noget nyt tøj ind i skabet til dig, og jeg forventer at du begynder at gå med det.“

Jeg skulle lige til at protestere, men hun afbrød mig.

„Projekt nyt tøj starter i morgen, ellers smider jeg alle dine

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

gamle T-shirts og cowboybukser ud. Det bliver som jeg har sagt og dermed basta.“

Hun rejste sig og skred ud af rummet med nederdelen svingende om læggene. Jeg hørte hendes trin på trappen, kastede mig jamrende på sengen og begravede ansigtet i en stor dyng T-shirts. Jeg havde allermost lyst til at skifte til ulveskikkelse og rive og flå sengen fra hinanden. Men så ville jeg uden tvivl få stuearrest, og desuden kunne jeg lide min seng, og lige i øjeblikket var den også en af de få ting som mor ikke havde truet med at smide ud.

Sengen udstødte en knagende lyd. Jeg rejste mig op på albuerne og så lige ind i Ansel's ansigt. Han havde sat sig i fodenden af sengen.

„Endnu en kærlig mor-datter-samtale?“

„Nå, du hørte det.“ Jeg rullede om på ryggen.

„Er du okay?“ spurgte han.

„Ja da.“ Jeg gned mine tindinger for at forsøge at få en dunkende smerte til at gå væk.

„Øh ...“ begyndte Ansel. Jeg satte mig op og kiggede på ham. Han så alvorlig ud.

„Øh ... hvad?“ spurgte jeg.

„Ja, altså, med Ren ...“ Hans stemme lød alvorlig.

„Kom til sagen, An.“

„Kan du lide ham? Jeg mener, kan du virkelig lide ham?“

Jeg kastede mig tilbage på sengen og holdt hænderne for øjnene så alt blev mørkt.

„Åh, nej, begynder du nu også?“

Han møvede sig over mod mig.

„Vi kunne stikke af sammen og blive sammen altid,“ sagde Ansel med en næppe hørlig hvisken.

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

Jeg satte mig op med et ryk.

„Ansel,“ hviskede jeg. „Det må du aldrig sige igen. Du har ingen anelse om hvad ... bare glem det, okay?“

Han pillede lidt ved hjørnet af sengetæppet. „Jeg vil bare ikke have at du er ked af det. Du virkede som om du var vred på mor.“

„Det er også, men jeg er ikke vred på Ren.“ Jeg kørte fingrene gennem mit lange hår, som lå ned over mine skuldre, og overvejede at klippe det helt kort.

„Så du har det okay med det? At skulle være Rens mage, mener jeg?“

„Ja, det har jeg det okay med.“ Jeg rakte armen ud og rodede i hans mørkebrune hår. „Og i øvrigt skal du jo også over i det nye kobbøl. Sammen med Bryn, Mason og Fey. Når jeg har jer på mit hold, så bliver det en smal sag at holde Ren i ørerne.“

„Ja, mon ikke!“ Han smilede bredt.

„Og lige en ting til: Nævn aldrig mere med et ord det der med at stikke af, An, det er simpelthen for langt ude. Hvordan er det gået til at du er blevet sådan en oprører?“ Jeg kneb øjnene sammen og kiggede undersøgende på ham.

„Jeg er ikke din bror for ingenting,“ sagde han og blottede sine spidse hjørnetænder mod mig.

„Så det er min skyld at du er blevet sådan en forræderisk slyngel?“ spurgte jeg og gav ham et smækkys på kinden.

„Alt hvad jeg kan, har jeg lært af dig, Cal!“

Han rejste sig op og begyndte at hoppe i sengen. Jeg rullede hen til sengekanten og ned på gulvet hvor jeg hurtigt kom på benene. Så tog jeg fat i sengetæppets kant og rykkede kraftigt til så Ansel grinende faldt om på ryggen. Jeg kiggede alvorligt på ham.

„Jeg mener det, Ansel. Ikke et ord.“

„Bare rolig, søs. Jeg er jo ikke dum. Jeg kunne aldrig finde på

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

at forråde Vogterne,“ sagde han. „Medmindre du bad mig om det ... alfa.“

„Tak,“ sagde jeg så og forsøgte at smile.

KAPITEL 3

Da jeg kom ned i køkkenet næste morgen blev der helt stille. Jeg styrede lige hen mod kaffen. Min mor fløj over mod mig og greb mine hænder.

„Åh, du ser vidunderlig ud,“ sagde hun og kyssede mine kinder.

„Jeg har bare taget en nederdel på, mor.“ Jeg vred mig fri af hendes greb. „Lad mig være.“

Jeg tog et krus fra bordet og skænkede kaffe op. Det lykkedes mig lige at undgå at noget af mit lange hår dyppede ned i kaffen.

Ansel rakte mig en myslibar og kiggede på mig med et smørret grin.

Forræder, mimedede jeg over imod ham og satte mig. Da jeg havde taget et par bidder af min morgenmad opdagede jeg at min far sad og stirrede på mig.

„Hvad er der i vejen?“ spurgte jeg med munden fuld af soja-protein.

Han rømmede sig og blinkede et par gange. Så kiggede han fra min mor til mig og tilbage på min mor. „Undskyld, Calla. Jeg havde vist bare ikke troet at du ville rette dig efter din mor.“

Hun skulede over til ham. Min far rykkede uroligt på stolen og åbnede avisen.

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

„Du ser henrivende ud,“ sagde han.

„Henrivende?“ min stemme steg et par oktaver, og kaffekruset rystede i min hånd.

Ansel fik sin myslibar galt i halsen og greb ud efter et glas appelsinjuice.

Min far skjulte ansigtet bag avisens beskyttende papir, og min mor klappede min hånd. Jeg kiggede kort over på hende før jeg bøjede mig ned over kofeindampene.

Resten af måltidet forløb i pinlig tavshed. Far læste og forsøgte at undgå enhver øjenkontakt med mig eller min mor, der blev ved med at kaste opmuntrende øjenkast i min retning. Jeg kiggede tilbage på hende med et koldt blik. Ansel lod som ingenting. Han sad ubekymret og gnaskede på sin morgenmad. Jeg tømte kaffekruset og rejste mig.

„Kom så, An.“

Ansel sprang op fra sin stol og greb sin jakke i entreen.

„Ha' en god dag, Calla,“ råbte min far efter os.

Jeg svarede ikke. Normalt glædede jeg mig til at komme i skole. I dag frygtede jeg det.

„Stephen.“ Jeg hørte min mors høje og ophidsede stemme da jeg gik ud ad døren og smækkede den i bag mig.

„Må jeg køre?“ spurgte Ansel med et bedende udtryk i øjnene.

„Nej,“ sagde jeg og gik over mod Jeepens førersæde.

Ansel greb fat i instrumentbrættet da jeg med hvinende hjul kørte ud af indkørslen. Der lugtede af brændt gummi. Da jeg havde overhalet den tredje bil stirrede Ansel på mig og forsøgte at spænde sin sikkerhedssele.

„Hey, slap dog af! Giver de strømpebukser dig selvmordstanke eller hvad? Jeg vidste ikke de var så irriterende.“

Jeg har ikke strømpebukser på,“ snerrede jeg ud gennem tæ-

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

derne og strøg forbi endnu en bil.

Ansel hævdede sine øjenbryn. „Har du ikke? Jeg troede bare at man ikke kunne se dem.“

Han grinede til mig, men det iskolde blik jeg sendte ham fik ham til at krybe sammen på sædet. Da vi nåede skolens parkeringsplads var hans ansigt kridhvidt.

„Jeg tror, jeg kører med Mason hjem,“ sagde han og smækkede bildøren i bag sig.

Jeg blev klar over at mine knoer var helt hvide af at knuge rattet, og jeg tog en dyb indånding.

Det er bare tøj, Calla. Din mor har jo ikke bedt dig om at få silikonebryster eller noget.

Jeg gyste ved tanken om at Naomi skulle få sådan nogle ideer.

Bryn kom mig i møde på parkeringspladsen. Hun spærrede øjnene op da hun så mig.

„Hvad er den af?“

„Elegance,“ snerrede jeg og fortsatte med at gå over mod skolen.

„Hvad?“ Hendes bronzegyldne hår dansede omkring hendes hoved mens hun småløb ved siden af mig.

„Det lader til at det kræver mere end at bekæmpe Søgere, at være en god alfahun,“ sagde jeg. „Det mener Lumine og mor i hvert fald.“

„Så nu er Naomi i gang med endnu et af sine forskønnelsesforsøg,“ konstaterede hun. „Hvad er det nye denne gang?“

„Denne gang mener hun det alvorligt.“ Jeg hev i nederdelens linning for at få den til at sidde ordentligt. Jeg ville ønske jeg havde cowboybukser på. „Det gør Lumine også.“

„Ja, så er der vel ikke så meget at gøre.“ Bryn trak på skuldrene. Vi gik forbi bygningerne hvor menneskenes kostskoleafde-

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

ling lå. Lige nu kom de søvndrukkent tumlende ud.

„Tak for tilliden.“ Jeg kunne ikke få nederdelen til at sidde ordentligt.

Vi gik uden at sige noget gennem indgangsdøren og ned ad gangen til den lange række af skabe. Der var noget forandret i luften. Den skarpe metallugt fra skabene, den beske lugt fra gulvenes bonevoks og den friske duft af cedertræ-bjælkerne var den samme, men den lugt af frygt, der normalt sivede fra menneskene, manglede.

Det emmede i stedet af nysgerrighed og overraskelse. Det var en bemærkelsesværdig lugt fra de kostskoleelever, hvis hele liv og færden var nøje adskilt fra de lokale Vogtere og Krigere. Vi var kun sammen i klasserne. De stirrede på mig og puffede og masede hinanden da Bryn og jeg gik ned ad gangen.

„Kigger de alle sammen?“ Jeg forsøgte at lyde rolig.

„Ja. Så godt som alle sammen.“

„Fandens.“ Jeg stønnede svagt og tog et fastere greb i min taske.

„Du ser nu også skidegodt ud!“ Hendes muntre bemærkning ramte mig som et knytnæveslag.

„For helvede, Bryn.“ *Hvorfor havde min mor tvunget mig til det her?* Jeg kunne lige så godt have gået i bikini ned ad en catwalk.

„Undskyld,“ sagde Bryn og pillede ved sine mange forskellige armringer der hang og dinglede om hendes håndled.

Jeg åbnede skabet og tog de bøger ud jeg skulle bruge i de første timer. Larmen på gangen blev svagere og svagere til den til sidst bare var en summen af nysgerrig hvisken. Pludselig rettede Bryn sig op.

Jeg vidste med det samme hvad det betød. Han var på vej. Jeg

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

slængede tasken over skulderen og smækkede skabet i. Jeg hadede den måde mit hjerte begyndte at galoppere på, mens jeg kiggede efter Renier Laroche.

De studerende veg tilbage for Ravnealfaen og hans slæng. Ren kom til syne med Sabine, Neville, Cosette og Dax ved sin side. Han syntes nærmest at komme svævende ned ad gangen som om han ejede hele skolen. Hans øjne flakkede fra side til side – altid ulv, altid på ‘rov’.

Jeg vil vædde med at han aldrig har været tvunget ud i en makeover.

Ren fik øje på mig og smilede skævt. Jeg mødte hans udfordrende blik uden at fortrække en mine. Bryn stillede sig tættere på mig. Jeg kunne mærke hendes varme åndedrag mod min skulder.

Der blev stille på gangen. Alle stirrede på os og hviskede sammen.

Jeg fornemmede en bevægelse til højre for mig. Mason, Ansel og Fey dukkede pludselig op og stillede sig bag mig. Jeg ragede op blandt dem.

Du er ikke den eneste alfa, vel?

Ren kneb øjnene sammen, kiggede på Natskyggerne bag mig og udstødte et kort grin.

„Vil du bede dine ‘bodyguards’ om at gå, Lily?“

Jeg kiggede på Ravnene der stod som skildvagter om deres alfa.

„Du er heller ikke alene.“ Jeg lænede mig op ad mit skab.

Hans dybe kluklatter mindede lidt om en lav knurren. Han kiggede på Sabine.

„Forsvind. Jeg skal tale med Calla. Alene.“

Den sorthårede pige på hans højre hånd stivnede, men vendte

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

sig så om og gik ned mod fællesrummet. De tre andre ulve fulgte hende, selv om Dax kastede et blik tilbage over skulderen for at betragte sin alfa, før han selv forsvandt ind i flokken af elever.

Ren hævede øjenbrynene. Jeg nikkede.

„Vi ses i klassen, Bryn.“

Jeg kunne høre den svagt raslende lyd af hendes krøller da hun nikkede kraftigt. Ud ad øjenkrogen kunne jeg se Mason og Fey hviske noget til hende da de gik. Jeg kiggede afventende på Ren, men hans blik var rettet mod noget bag mig. Jeg vendte mig om. Ansel stod der stadig.

„Det gælder også dig.“

Min lillebror dukkede nakken og luskede efter de andre Nat-skygger.

„Den store beskytter, hva’!“ sagde Ren grinende.

„Og?“ Jeg foldede armene over brystet. „Hvad går hele denne forestilling ud på, Ren? Hele skolen står og stirrer på os.“

„Det gør de altid,“ sagde han og trak på skuldrene. „De er bange for os. Det er også meningen.“

Jeg undlod at svare.

„Nyt look,“ sagde han og betragtede mig vurderende.

For fanden, mor.

Jeg nikkede modvilligt og kiggede ned. Ren satte pegefingeren under min hage og løftede mit ansigt. Mine øjne mødte hans, og han sendte mig sit mest charmerende smil. Jeg rev mig løs. En blød, lav knurren lød fra hans bryst.

„Tag det roligt.“

„Mit udseende er uden betydning.“ Jeg trykkede mig op ad skabet. „Lad være med at lege med mig. Jeg er alfa.“

„Selvfølgelig,“ mumlede han. „Og jeg kan lide dig.“

En varm, boblende følelse bredte sig i hele min krop, og jeg

ANDREA CREMER
NIGHTSHADE
NATSKYGGER

bed tænderne hårdt sammen.

„Du kan godt droppe din smiger,“ sagde jeg, „den hopper jeg ikke på.“ Kom til sagen, Ravn, hvad er det, du vil?“

Han grinede. „Hold nu op, Calla. Jeg troede vi var venner.“

„Det er vi også, *venner* altså.“ Jeg lod sætningen hænge lidt i luften. „Indtil 31. oktober. Så bliver alt anderledes. Sådant er reglerne. Det er dig der opfører dig som en hanhund i løbetid i dag. Kan du ikke bare fortælle mig hvad der er i vejen?“

Jeg holdt vejret. Var jeg mon gået for vidt? Men i stedet for at komme med et skarpt svar, kiggede Ren nærmest kærligt på mig.

„Vogterne er over os hele tiden,“ sagde han, „og jeg er led og ked af at blive overvåget 24 timer i døgnet. Jeg tænkte på om vi kunne finde ud af noget sammen.“

Prøvede han at være morsom?

„Hvad mener du?“ fik jeg endelig fremstammet.

Han tøvede lidt og kom tættere på.

„Hvorfor fanden er de så nervøse?“ mumlede han og lænede sig ind mod mig. Det var svært at trække vejret.

Jeg er helt, helt rolig.

„Foreningen. Det nye kobbel,“ sagde jeg. Han stod nu så tæt at jeg kunne se de små sølvglimt i hans mørke øjne.

Han nikkede og smilede bredt.

„Og hvem er det lige der afgør, om koblet får succes eller ej?“

Mit hjerte hamrede i brystet. „Det gør vi.“

„Ja, præcis.“ Han rettede sig op, og jeg kunne igen få vejret. „Jeg tænkte bare at vi måske kunne gøre noget.“

„Som hvad, for eksempel?“ Jeg betragtede hans hals og skuldre der nærmest dirrede af anspændthed. *Han er nervøs. Hvad er magtfuldt nok til at gøre Ren nervøs?*

„Som for eksempel at være lidt mere sammen. Få medlem-

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

merne til at være loyale over for os, i stedet for over for de gamle," sagde han. „Måske overbevise vores venner om at det er slut med at hade hinanden. Det kunne måske få Vogterne til at slappe af og lade os være i fred.“

Jeg bed mig i læben og tænkte over det han lige havde sagt. „Du vil altså have at vi begynder at forberede Foreningen allerede nu?“

Han nikkede. „Stille og roligt. Det vil gøre det lettere for alle. Så tager vi presset af og undgår den bratte overgang til oktober. Jeg tænkte at vi kunne hænge ud.“

„Hænge ud? *Vores kobler?*“ Jeg bed mig hårdt i læben for ikke at komme til at grine.

„Ja, det kan der vel ikke ske noget ved?“ sagde han stille.

Det gik op for mig hvor alvorlig han var.

Ikke med mindre de bider halsen over på hinanden ...

„Det er risikabelt,“ sagde jeg.

„Skal jeg forstå det på den måde at du ikke kan kontrollere dine Natskygger?“

„Nej, selvfølgelig ikke,“ sagde jeg og kiggede irriteret på ham.

„Nå, men så er der jo ikke noget problem, vel?“

„Har Vogterne også været efter dig,“ spurgte jeg og sukede.

Ren kiggede ned. „Efron har udtrykt bekymring for min ... opførsel. Han er bange for at du måske vil blive ked af det eller spekulere på om jeg vil være dig tro.“ Han tyggede lidt på det sidste ord.

Jeg knækkede sammen af grin, og Ren så fornærmet ud.

„Det har du rigtig godt af, Romeo,“ Jeg formede en pistol med den ene hånd og pegede på ham. „Hvis du ikke var Emiles søn, ville dit skind allerede være slået op over kaminen hos en eller anden far, hvis datters hjerte du havde knust.“

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

Ren smilede frækt. „Det er der nok noget om!“ Han satte hånden på skabslågen over min skulder. „Efron har været på besøg en gang om ugen i den sidste måned.“ Han smilede stadig, men der var et bekymret udtryk i hans øjne.“

Jeg greb fat i hans T-shirt og trak ham nærmere. „Hver uge?“ hviskede jeg frygtsomt.

Han nikkede og kørte en hånd igennem sit nøddebrune hår. „Der må åbenbart ikke gå noget galt med hensyn til Foreningen.

Jeg smilede, men havde svært ved at få vejret, da han igen lænede sig mod mig. Hans læber strejfede mit øre. Jeg trak mig tilbage. Vogterne tog det meget alvorligt med dydigheden, selv om Ren ikke gjorde.

„Jeg tror at de er bange for at vi ikke bare vil følge reglerne som vores forældre gjorde. Men jeg kunne ikke drømme om at svigte dig, Lily.“

Jeg gav ham et knytnæveslag i maven, men fortrød det øjeblikkelig. Ren havde veludviklede mavemusklere, og det var som at slå ind i en klippeblok. Jeg gned min ømme hånd.

Han greb den og holdt den fast, mens han stadig smilede.

„Godt slag!“

„Tak!“ Jeg forsøgte at trække hånden til mig, men han holdt den i et jerngreb.

„Nå, hvad siger du så?“

„Om at hænge ud?“ Jeg undgik at kigge ham i øjnene. Han var alt for tæt på mig. Jeg kunne mærke hans kropsvarme, og jeg blev varm over det hele.

„Ja!“ Hans ansigt var kun et par centimeter fra mit. Han udsendte en duft af læder og sandeltræ.

„Det var måske en ide,“ sagde jeg og var sikker på at jeg hvert øjeblik ville smelte ind i skabslågen. „Jeg skal overveje det.“

ANDREA CREMER

NIGHTSHADE

NATSKYGGER

„Fint.“ Han gik et skridt tilbage og slap min hånd. „Ses, Lily.“
Hurtigt vendte han sig og gik over mod de andre. Jeg kunne høre ham smågrine.